Helin

Kuuromykkäin Lehti.

N:o 2. Helmikuulla 1903. 8:s vuosik.

Tilaushinta: **1 mk. 50 p. vuodelta.**

Toimittajat: *I. Savolainen.* *K. Reponen.*

Nälkävuonna.

»Oi äiti, eikö meillä oo
Niin mitään syötävää?
Jo nälkä tuskiansa tuo, —
Voi tätä ikävää!»

Näin virkkoi [1]) viisivuotinen
Vuoteella nälissään
Ja äiti antoi itkien
Palasen petäjää [2]).

Yö meni: päivä valollaan
Valaisi vuoria,
Ja lapsi taasen tavallaan
Aneli [3]) ruokia.

Nyt kyynel kuuma, polttava
Vier' äidin poskelle,
Ja rinnan murhe murtava
Kuvaantui kasvoille.

---

[1]) puhui. [2]) petäjän kuoresta ja jauhoista sekoitettua leipää. [3]) pyysi.

Sai vielä pettu-leipeään
Kaapista kappaleen,
Suupalan lapsi syötyään
Nukahti sijalleen.

Ja herättyä unestaan,
Sen äiti tarjosi,
Mut lapsi sanoillansa vaan
Näin silloin saneli:

»Oi äiti, eipä mulla oo
Nyt nälkä konsanaan [1])
Tuo vieras herkkujansa tuo —
Näetkö loistoaan?

Hän luokse Luojan vie mun pois,
Sinutkin sitten saa;
Niin kaunis siellä kaikki ois,
Ken sinne tulla saa».

Vienosti elon enkeli
Liikutti siipiään:
Ja lapsen henki erkani, —
Jäi äiti yksinään.

---

[1]) milloinkaan.

Matheuksen Evankeliumi 14 luku 12—21 v.

(Jatkoa viime numeroon.)

Jeesus ei ainoastaan säälinyt kansaa, vaan auttoi ja paransi sairaat, jotka olivat kansan seassa. Luultavasti Hän meni jokaisen sairaan luo, katsoi häntä, tarttui häneen taikka puhui hänelle. Se oli tärkeä hetki tälle ihmiselle. Ei hän voinut pian unhottaa sitä hetkeä, jolloin Vapahtaja teki hänet terveeksi. — Monta tuntia ehkä Jeesus näin kulki parantaen ja opettaen suurissa ihmisjoukossa.

V. 15. Mutta koska ehtoo tuli, tulivat Hänen opetuslapsensa Hänen tykönsä ja sanoivat: tämä on erämaa, ja aika on jo kulunut; laske kansa, että he menisivät kyliin itsellensä ruokaa ostamaan. Jeesuksen opetuslapset olivat hyviä, ystävällisiä miehiä. He kuitenkin illalla pyysivät, että Jeesus käskisi ihmisten mennä Hänen tyköänsä pois. He ajattelivat, ett'ei Jeesus eivätkä he silloin enää voisi millään tavalla auttaa näitä ihmisiä. Mutta mitä Jeesus silloin sanoi opetuslapsillensa?

V. 16. Niin Jeesus sanoi heille: ei tarvitse heidän mennä pois; antakaa te heidän syödä!

Varmaankin opetuslapset kovin hämmästyivät ja melkein peljästyivät, kun Jeesus käski heidän antaa ruokaa tuolle suurelle ikmisjoukolle. He tiesivät, että

he eivät voineet tehdä sitä, koska heillä oli aivan vähä ruokaa, ja ihmisiä oli hyvin paljo. Mutta Herra Jeesus oli valmis antamaan heille kaiken, minkä he tarvitsivat, kun he ainoastaan luottamuksella kääntyivät Häneen saadakseen sen.

V. 17—19. He sanoivat Hänelle: ei meillä ole tässä enää kuin viisi leipää ja kaksi kalaa. Hän sanoi: tuokaa minulle ne tänne! Ja hän käski kansan istua ruohon päälle ja otti ne viisi leipää ja kaksi kalaa, katsahti ylös taivaaseen, kiitti, ja mursi ja antoi leivät opetuslapsille, ja opetuslapset antoivat kansalle.

Jeesuksen luo ihmiset olivat tulleet, ja Hän antoi heille kaiken, minkä he tarvitsivat. Tämän Hän voi tehdä, sillä Hän on kaikkivaltias Jumala. Ei kukaan ihminen voi auttaa niin täydellisesti kuin Jeesus auttaa. Ystävällinen, hyvä ihminen voi paljon auttaa meitä, mutta Jeesus on äärettömän paljoa auttavampi kuin paras ihminen, jonka me tunnemme.

Hän voi myös antaa meille kaiken sen voiman, jonka me tarvitsemme. Toisinaan me huomaamme, että Jumala tahtoo, että me jollakin tavalla palvelisimme Häntä tekemällä jotakin Hänen taivaallisen Herramme, työtä täällä maan päällä. Voimme ajatella, että me emme voi tehdä tätä työtä. Mutta silloin me emme saa unhottaa, että Vapahtaja antaa meille voimia, jos luotamme Häneen, ja rupeamme työhön katsoen Häneen eikä omaan heikkouteemme. Saamme aina luottaa Häneen ja muistaa, kuinka Vapahtaja jakoi runsaasti ruokaa opetuslapsillensa, jotka ensin eivät voineet ymmärtää, millä he kansaa ruokkisivat.

V. 20, 21. Ja he söivät kaikki ja ravittiin. Niin he kokosivat tähteistä muruja kaksikymmentä koria täyteen. Mutta niitä, jotka olivat syöneet, oli lähes viisituhatta miestä paitsi vaimoja ja lapsia.

Tavattoman paljon ihmisiä oli erämaahan kokoontunut Jeesuksen ympärille, ja Jeesus voi ruokkia heidät kaikki. Samoin kuin Jeesus silloin ravitsi heidät, voi Hän vielä nytkin antaa meille kaiken, minkä me tarvitsemme. Hän on itse sanonut: minulle on annettu kaikki voima taivaassa ja maan päällä. Samoin kuin Jeesus silloin paransi ja ruoalla ravitsi ihmiset erämaassa, tahtoo ja voi Hän vielä nytkin vapahtaa jokaisen synneistä. Oletko sydämestä pyytänyt Häntä armahtamaan ja vapahtamaan sinua? Hän tahtoo olla sinun ystäväsi, sinun Vapahtajasi. Tahdotko sinä, että Hän se olisi sinulle?

Ne ihmiset, jotka erämaassa olivat Jeesusksen luona, muistivat tämän kauvan. Suurella ilolla muisti moni ihminen, kuinka armollisesti Vapahtaja silloin oli tehnyt hänet terveeksi. Mutta ihmisjoukossa oli ehkä myös joku sairas, joka ei pyytänyt Jeesusta parantamaan itseänsä, eikä edes sanonut Jeesukselle, että hän oli sairas. Ehkä hän luuli, että Jeesus ei kuitenkaan olisi auttanut häntä, vaikka hän auttoi muita. Hän ei luottanut Jeesukseen. Ja hän pysyi sairaana. Varmaan hänkin hyvin usein muisti, kuinka

hän kerran oli ollut aivan lähellä Jeesusta. Hän olisi silloin voinut pyytää Häntä auttamaan, mutta hän ei pyytänyt. Surulla hän muisti tämän koko elämänsä ajan. Miksi emme me pyytäisi taivaallista Vapahtajaa armahtamaan meitä? Hän on armollinen, viisas ja kaikkivaltias. Hän tietää, että tarvitsemme apua Hän tahtoo armahtaa jokaista meistä.

Kertomus

Helsingin Kuuromykkäinyhdistyksen toiminnasta työvuonna 1902.

Annettu tammik. 25 p:nä 1903 pidettyyn kokoukseen.

Helsingin kuuromykkäinyhdistys on kuluneenakin toimintavuonnaan rauhallisesti ja hiljaisesti, ilman mitään häiriötä, koettanut työskennellä kuuromykkäin hyväksi sekä henkisessä että aineellisessa suhteessa. Siinä tarkotuksessa on säännöllisiä Jumalanpalveluksia merkkikielellä pidetty joka sunnuntai aamupäivällä, oppikursseja järjestetty ja yhdistys ollut koolla joka sunnuntai-ilta muulloin paitsi kesäkuukausina. Kokouksissa, joissa keskimäärin on ollut läsnä 45 jäsentä, on osaksi käsitelty yhdistyksen asioita, osaksi pidetty esitelmiä tai esitetty kertomuksia. Varojensa mukaan on yhdistys auttanut rahallisessakin suhteessa antamalla pienempiä rahaapuja sairaustapauksissa ja myöntämällä lainoja yhdistyksen rahastosta.

Että kuuromykät pitävät tätä yhdistystä arvossa ja että se ainakin jossain määrin täyttää todellisen

tarpeen, näkyy siitä, että kokouksissa on aina ollut runsaasti osanottajia. Kuuromykille on sunnuntai-ilta valokohtana heidän muutoin niin yksitoikkoisessa elämässään. Silloin he ovat tilaisuudessa vaihtamaan ajatuksia samanosaisten toverien ja ystävien kanssa ja vapaasti käyttämään merkkikieltä tarvitsematta pelätä tulevansa väärin ymmärretyksi. Sen lisäksi tulee vielä kodikkaisuuden tunne sen kautta, että yksinkertainen teentarjoilu on ollut sinne järjestettynä. Nämä viehättävät sunnuntai-iltamat saattavat kuuromykät yhä tuntuvammin kaipaamaan erityistä huoneistoa, jossa he voivat kokoontua ei ainoastaaan sunnuntaisin, vaan minä iltana hyvänsä viikosta. Se huoneusto, jota yhdistys nyt käyttää, lehtori V. Heikelin voimistelusali, on nimittäin luovutettu kuuromykille ainoastaan sunnuntaiksi ja muutamiksi tunneiksi keskiviikkona iltapäivällä. Ja kun salia muina päivinä käytetään voimisteluun, ei yhdistys voi pitää huonekalujaan siellä, vaan on ne joka kerran nostettava sisään ja kokouksen päätyttyä jälleen vietävä pois tarkoitusta varten luovutettuun konttoriin. Jokainen voi huomata mitä ikävyyttä ja haittoja se saa aikaan. Oman kodin tarve Helsingin kuuromykkäinyhdistykselle on vuosi vuodelta tullut yhä tuntuvammaksi. Ei mikään olisi hyödyllisempää ja edullisempaa kuuromykille kuin että he voisivat kokoontua lukemaan sanomalehtiä, kirjoja ja aikakauskirjoja omaan huoneustoon, jossa he olisivat turvassa monilta viekotuksilta, joita pääkaupungissa on ja joille nuoret yksinäiset kuuromykät miehet ja naiset ovat yhtä alttiit kuin puhuvat ja kuulevat. Johtokunta onkin

päättänyt jo tänä vuonna koettaa toteuttaa tätä toivetta, jonka kautta todellinen tarve tulisi tyydytetyksi.

Kulunut vuosi on kuitenkin tuonut muutamia valokohtia Helsingin kuuromykkäinyhdistykselle. Sellaisena on ensi sijassa mainittava »Kuuromykkäin ammattinäyttely» keväällä. Jo toisessa yleisessä kuuromykkäin kokouksessa Helsingissä kesällä 1900 tehtiin ehdotus kuuromykkäin töiden näyttelyn järjestämisestä, koska kokemus oli osottanut, että ennakkoluulo kuuromykkäin ammattitaitavuudesta oli hyvin yleisesti levinnyt ja kun se tuskin muulla tavoin lienee poistettavissa kuin näyttämällä mitä kuuromykät voivat aikaansaada. Sanomalehdissä julkaistujen kehotusten kautta saivat maaseudulla asuvat kuuromykät tiedon, että tehty ehdotus tuli toteutettavaksi ja kehotukseen, että he ilmoittautuisivat näytteille panijoiksi, saapui niin monta vastausta, että näyttelyn toimeenpanoa varten asetettu komitea katsoi vaaratta voivansa ryhtyä näyttelyä valmistelemaan. Näyttelyyn, joka kesti viikkokauden ajan, otti osaa noin 145 kuuromykkää maan eri osista ja monella heistä oli useita esineitä näytteillä. Sitä paitsi oli kaksi kouluakin, Porvoon ja Pietarsaaren, edustettuina veisto-, kutoma-, ompelu- ja neulousteoksilla. Suurin osa näyttelyesineistä, joista monet herättivät oikeutettua ihailua, sai ostajan. Töitä myötiin kaikkiaan 1176 mkan 95 p:n edestä.

Näyttelyesineistä herättivät huomiota varsinkin sokean ja kuuromykän pietarsaarelaisen puusepän Frans Leijonin tekemät puutyöt. Paitsi pikku esineitä oli hänellä näytteillä erittäin hyvin tehty, kepeä ja

mukava kiikkutuoli. Jotta yleisö olisi tilaisuudessa näkemään sokean ja kuuromykän tekevän työtä, oli näyttelyhuoneustoon hankittu sorvi ja suurella mielenkiinnolla katsottiin sitä erinomaista taitavuutta, millä hän työkalujaan käsitteli. Mainitsemista ansaitsee myöskin käytännöllinen pullon puhdistamiskone, jonka on keksinyt Tampereella Selinin vesitehtaan kuuromykkä työnjohtaja Gabriel Attila, joka sitä paitsi oli pannut näytteille omia valmistamiaan virvoitusjuomia ja marjamehuja. Puuseppä Oskar Jakobsonilta Turusta oli näytteillä kauniita ja osaksi hyvin kallisarvoisia huonekaluja. Mainitsemista ansaitseva työ oli myöskin vaasalaisen F. Liljeqvistin valmistama seinähylly kaappineen, erittäin aistikas työ, jonka sen vuoksi taideollisuusyhdistys ostikin. Monia esineitä voisi vielä mainita, mutta tila ei sitä salli. Tähän lisättäköön ainoastaan, että naistenkin käsityöt olivat verrattain runsaasti edustettuna, varsinkin kutomatyöt.

Näyttely, joka oli järjestetty Uusmaalaisen osakunnan taloon, avattiin sunnuntaina huhtik. 13 p:nä yksinkertaisella juhlallisuudella, jossa toimittaja J. Hirn esitti näyttelyn tarkoituksen. Sitä paitsi sai lukuisasti saapuville tullut yleisö tilaisuuden katsoa lausuntoa merkkikielellä, kun kuuromykkäopettaja D. F. Hirn erittäin pontevasti esitti Runebergin runon »Sven Dufva».

Näyttelyyn saapui noin 120 kuuromykkää maaseudulta ja siitä on kiitettävä valtiolaitosta, kun se oli myöntänyt vapaat piletit kaikille näytteille panijoille. Yhdistyksen välityksellä hankittiin kaikille

huokeat asunnot ja ruoka, jota paitsi teen, virvoitusjuomain ja voileipäin tarjoilu oli järjestetty yhdistyksen huoneustoon. Ensimäisenä näyttelypäivänä, sunnuntaina huhtik. 13 p:nä kokoontuivat kaikki kuuromykät; noin 175 henkilöä jumalanpalvelukseen aamupäivällä ja iltapäivällä oli yksinkertainen illanvietto, jossa toimittaja J. Hirn lausui matkustavaiset tervetulleiksi ja ilonsa siitä että kauvan aijottu näyttely oli saatu toteutetuksi. Seuraavina päivinä koettivat yhdistyksen jäsenet tutustuttaa matkustavaisia ystäviään pääkaupungin nähtävyyksiin käyttämällä heitä Ateneumissa, kaupungin kirkoissa, museoissa j. n. e.

Näyttelystä jäi säästöä lähes 700 mk. joka summa nyt on tallennettuna Helsinkin säästöpankkiin ja määrätty pohjaksi rahastolle oman huoneuston hankkimista varten Helsingin kuuromykkäyhdistykselle.

(Jatk.)

Kirjeitä kuuromykiltä.

I.

Turku 15 p. helmikuuta.

»Eilen kirjoitin kaksi kirjettä, toisen Porvooseen kustannusosakeyhtiö Verner Söderström'ille ja toisen Helsinkiin kustannusosakeyhtiölle »Otavalle». Niissä ilmaisin kiitosta k. m. koulun oppilaiden puolesta. Nämä kaksi yhdistystä ovat lahjoittaneet Turun k. m. koulun oppilaskirjastoon hyviä kirjoja kuuromykkien

luettavaksi. Kirjekuoret, paperit ja postimerkit olen saanut opettajattareltani rouva Nordman'ilta.

Tänään koulusta oli lupa runoilija Johan Ludvig Runeberg'in syntymäpäivän kunniaksi. Vaikka tämä runoilija on kuollut monta vuotta sitten ja maalliset jäännöksensä haudattu maan poveen Porvoossa, elää hänen muistonsa kuitenkin Suomen kansalaisten sydämissä. — Tänään aamulla kokoontuivat kaikki oppilaat koulupihalle ja sitten mentiin kävelemään Hämeen tullista maalle. Hyvin moni poika otti mukaansa kävelymatkalle sukset tahi potkukelkat. Ilma oli sumuinen. Kävelimme maalaistalojen ohitse ja kaikkialla maa oli peitetty puhtaalla ja valkoisella vaipalla. Vihdoin saavuimme takaisin kouluun ja sitten mentiin asumalaitoksen päiväsaliin leikkimään mutta minä ja muutamat asuintoverini jäimme pois leikistä auttamaan neiti Vulffia. Ensin opettajille tarjottiin kahvia leipineen ja voileipineen. Sitten oppilaat saivat tulla nauttimaan kestitystä. Sitten oppilaat menivät kotiinsa leikittyänsä taas vähän aikaa.

Tänään illallisen jälkeen kaikki asuintoverini, kaksi asumalaitoksen palvelustyttöä ja minä menimme kävelemään kaupungille. Tultuamme ulos koulumäeltä ja kun tulimme lähelle uutta siltaa, nostimme silmämme ympärillemme ja näimme silloin kaikkialla, paitsi valtion rakennuksissa, hyvin kauniisti valaistuja akkunoita sekä komeissa että yksinkertaisissa rakennuksissa. Sitten tulimme keskikaupungille, joissa kauppapuodit olivat valaistut sähköllä ja monessa paikassa akkunoissa oli Runebergin rintakuvia. Katsellessani tätä juhlallista näköä, olin vaipunut syviin

mietteisiin eli ajatuksiin, sillä kuinka rakas muisto ja kunnioitus suurta maamme runoilijaa kohtaan säilyy vieläkin kansalaisissamme läpi vuosikymmenien. Kävi kaupungilla Runebergin päivän illalla, jolloin oli valoisaa, paljo ihmisiä katselemassa sitä juhlallista näköä. Pysyköön kansassamme vielä edelleenkin suuren runoilijan rakas muisto!»

Amanda Tamminen.

II.

Pori $^{7}/_{2}$ 1903.

Rakkaat kuuromykät!

Nyt lähenen taas teitä rakkaat kuuromykät veljet ja siskot tämän kuuromykkäin lehden kautta ja saan ilmoittaa että voin hyvin ja elän vielä vaikka olen ollut Kuuromykkäin lehdelle juuri kun kuollut sillä en ole niin pitkään aikaan kirjoittanut Kuuromykkäin lehteen itsestäni sillä luovuin vuonna 1898 sen asiamiestoimesta koska muutin pois Porista. Mutta nyt kun olen taas palannut syntymä kaupunkiini niin rupean taas jos mahdollista ja muiden kuuromykkäin kehoituksesta sen asiamieheksi ja tahdon hankkia sille tilaajia niin paljon kun voin. Olen pienuudesta saakka asunut Porin kaupungissa ja 9 vuotta ollut mallinikkari vakinaisessa työssä Porin konepajassa josta harmikseni vuonna 1898 luovuin ja menin sitten Tampereelle josta sain työtä mutta vain lyhyeksi aikaa ja sen jälkeen muutin Taalintehtaalle jossa olin työssä 2 $^{1}/_{1}$ vuotta josta myös luovuin ja menin Helsinkiin mutta sain palata sieltä tyhjin toimin ja tulin

sitten taas Poriin mutta en vielä onnistunut löytämään mitään varsinaista työtä. Mutta taidan pian taas päästä jälleen tänne konetehtaalle. Olen nykyään naimisissa vuodesta 1899 vaimoni on eräs Turun kuuromykkäkoulun ruotsalaisen osaston entinen oppilas Olga Sofia Grönroos, vuonna 1600 syntyi meille poika joka sai nimekseen Väinö Johan ja on nyt vähä kolmannella vuodella ja hän osaa hyvin puhua ja kuulee. Viittaamis taidossa on hän oikea mestari. Suremme kovin sitä että nyt on monella kuuromykällä kova hätä kun ei ole työtä ja olen usein lukenut sanomalehdistä että nykyään on Pohjanmaalla kova nälän hätä, ajattelen että siellä varmaankin monet kuuromykät kärsivät paljon. Me kyllä mielellämme auttaisimme heitä mutta olemme itse vallan tyhjiä. Mutta monet hyvä sydämiset ihmiset auttavat heitä monen moisilla lahjoilla joilla me tahdomme rukoilla runsasta Jumalan siunausta. Paljon lämpimiä sydämmellisiä terveisiä lähetän teille kaikille ja toivon että aina muistaisitte rukoilla Jumalan siunausta maallemme että vielä kaikki parhain päin kääntyisivät. Nyt jätän kaikki teidät Jumalan halttuun

Ystävyydellä

Johan Rosenvall.

III.

H:linna Hattula $16^{31}/_{1}03$.

Ensimmäisen kerran minun on velvollisuus kirjoittaa tähän lehteen jotakin tietoja täältä ja myös muualtakin.

Minä ilmoitan itsestäni ja elämästäni. Olen syntynyt 21 päivä syyskuuta 1882 Punkalaitumen pitäjässä Hankurin kylässä. Sitten silloin syntyäni minä tulin kuuromykäksi kolmen kuukauden vanhana. Minulla on 3 sisarta ja 1 veli. Minä sain kirjeen isältäni ja sisareltani jotka ilmoittivat surulla että veljeni Matti tapaturmaisesti hukkui jokeen 17 päivä marraskuuta Punkalaitumella, Silloin hän kuoli ja oli 14 vuoden 1 kuuk. ja 26 päivän vanha. Matin ruumis vietiin hautausmaahan. Minä surin häntä. Minua vietiin Mikkelin kuuromykkäin kouluun 1895. Minä kävin koulua 7 vuotta. Johtaja Ossian Vichman joka ensi tuli koulun johtajaksi, opetti minua 1 vuoden. Sitten uusi johtaja Iivar Savolainen, opetti minua 6 vuotta. Koulusta päästyäni astuin Herran P. ehtoolliselle viime toukokuun 25 päivänä, samana päivänä pastori Huugo Nyberg laski minut ripille. Minä kaipaan entisiä koulutovereitani. Turun kuuromykkäin koulun johtaja varapastori A. Eliel Nordman tuli H:linnaan 4 päivä tammikuuta sitä varten että hän vihki kuuromykät Juho Simolan ja Aliina Salinin avioliittoon. Silloin minä olin häissä. Juho Simolan ja Aliina Salinin häissä oli muutamia mykkiä ja noin 40—60 kuulevaista ihmistä. Häät alkoivat kello 5 j. p. p. 4 p. tammikuuta. Minä olen suutarin työntekijä täällä jalkinetehtaassa. Minä asun nyt suutarimestari Emil Aaltosen luona, joka on 7 kilometriä Hämeenlinnan kaupungista ja 4 km. Parolan asemalta. Jalkinetehtaassa on monta konetta, jotka maksoivat kahdeksantoista tuhatta markkaa. E. Aaltesen ja Kump. jalkinekauppa on H:linnassa. Hänen veljensä Videllin

jalkinekauppa on Tampereella y. m. Täällä suutarit tekevät kappalettain työtä. Minä olen ehdottomasti raitis työmies. Minä kirjoitan usein kuulevien kanssa ja ymmärrän mitä kuulevaiset kirjoittavat. On ikävä että olen kuuromykkä, vaan olen tyytyväinen sillä Jumala on luonut kaikki hyväksi. Tampereella puusepät eivät ottaneet minua työhön. Minulla on ikävää kun en enää saa käydä puusepän opissa. Sentähden että minulla on halu tehdä puusepän työtä. Minulla oli hauska joulu.

Sydämmellisiä terveisiä kaikille opettajille, opettajattarille, luokkatovereilleni ja muille jotka tuntevat minut ja lukevat tätä.

Juho Iivari Peltomäki.

Hattula, E. Aaltosen luona.

Pieniä tietoja.

— **Ikävä tapaturma** tapahtui Porin maaseurakunnan Ruosniemen kylässä eräälle kuuromykkä talollisen Johan Nikolai Sippolan kahdelle kuuromykkä renkille, toiselta Verner Ekbloomilta meni etusormensa poikki silppu koneessa viime Joulukuussa. Hän oli ollut koulussa Turussa ja toinen Frans Söderring putosi korkealta puusta ja loukkaantui niin että sai maata jonkun aikaa viime Tammikuussa.

— **Kuuromykkäin yhdistyksen kokouksessa** Vaasassa helmikuun 2 p. valittiin Kuuromyk. lehden asiamieheksi herra Nikolai Söyring suutari Matti Mäkisen sijaan, joka on viimeaikoina huonosti toimittanut asiamiestehtävänsä.

Huom.! Paljon kirjoituksia on täytynyt jättää seuraavan numeroon.

Ilmoitus.

Kuuromykkäin lehti ilmestyy tänävuonna saman kokoisena kuin ennenkin ja maksaa se asiamiehiltä tilatessa 1 mrk. 25 p., toimitukselta ja postikonttorissa tilatessa 1 mrk. 50 vuosikerta. Lehteä saapi tilata Turussa pastori A. E. Nordmanilta, Kuopiossa neiti N. Helsingius'elta, Porvoossa neiti L. Aschan'ilta, Jyväskylässä pastorska H. Luomalta, Oulussa neiti E. Sereniuselta, Sortavalassa neiti H. Saukolta, Helsingissä neiti M. Sihvolalta, Tampereella mestari G. Attilalta, Viipurissa herra J. Pykäläiseltä, Vaasassa herra Nikolai Söyringiltä, Hämeenlinnassa herra Ilmari Saarikolta, Forsassa Bernhard Nybergiltä ja Porissa herra Anton Rosenvallilta.

Sisältö: Nälkävuonna (runo). — Matheuksen Evankeliumu 14 luku 12—21 v. — Kertomus Helsingin kuuromykkäinyhdistyksen toiminnasta työvuonna 1902. — Kirjeitä kuuromykiltä I, II ja III. — Pieniä tietoja. — Ilmoitus.

Mikkelissä, O. B. Blomfeltin kirjapainossa 1903.